

pořádkovým, jeho nezachování právě tak jako nezachování obdobného pořádkového předpisu § 270 tr. ř. (§ 281 tr. ř.) není zmatečností. Co se týče toho, zdali jednání obviněného bylo proti cti a vážnosti stavu, o tom nemůže býti pochybnosti. Sám odvolatel praví, že není pro něho pochybno, že by odporovalo počestnosti a bezelstnosti (§ 10 adv. ř.), kdyby předal druhému advokátovi neplatnou plnou moc a po té nedostatek zplnomocnění uplatňoval. Odvolatel chce to ovšem omeziti jen na případ, že si byl již v době předání plné moci vědom její neplatnosti. Avšak s tím nelze souhlasiti. Neboť, i kdyby původně vědomí o neplatnosti neměl, bylo by přece závadným dotýčnou námitku uplatňovati. Příčí se požadavkům cti a vážnosti stavu, když advokát kolegovi plnou moc sám opatří a potom vystoupí proti němu s její neplatností. Že však tak obviněný učinil, jest prokázáno.

Čís. 58 dis.

Oprávnění smluviti podle § 16 adv. ř. se stranou určitou odměnu za práce nesmí advokát využívat k nespravedlivému obohacení požadováním odměny, jsoucí v nápadném nepoměru k hodnotě vykonaných prací a mající známky vykořisťování strany neodůvodněnými a přemrštěnými nároky.

(Rozh. ze dne 29. února 1928, Ds I 23/27.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokuratora, odvolání obviněného do nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 19. května 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolateli lze přisvědčiti, že v § 16 adv. ř. jest přiznáno advokátu právo, by smluvil se stranou určitou odměnu za své práce, kteréžto právo bylo opětně zdůrazněno též v § 2 zákona ze dne 18. února 1921, čís. 78 sb. z. a n. Tohoto oprávnění nesmí však advokát využívat k nespravedlivému obohacení požadováním odměny, jsoucí v nápadném nepoměru k hodnotě vykonaných prací a mající známky vykořisťování strany neodůvodněnými a přemrštěnými nároky, neboť takový postup jest způsobilý, by vzbudil u stran i u veřejnosti podezření nečestného a nepoctivého jednání a aby otřásl důvěrou občanstva v důstojnost a vážnost stavu advokátního, již hájiti patří právě k povinnostem advokáta (§ 10 odst. druhý adv. ř.). O takový případ jde právě u obviněného. Ze skutkových zjištění napadeného nálezu a z palmárního účtu obvi-

něného manželům Antonínu a Marii K-ovým ze dne 13. června 1921 jest patrné, že četné jeho položky jsou nejen hodnotě provedených úkonů neúměrny, nýbrž přímo křiklavě přemrštěny a zavdaly právě podnět ku sporu manželů K-ových s obviněným u zemského civilního soudu v Praze, který v prvé stolici vyzněl pro obviněného velmi nepříznivě a v druhé stolici byl vyřešen smírem teprve, když obviněný projevil ochotu a spokojil se přijmouti na úplné vyrovnání celé palmární pohledávky knihovně zjištěné 69.336 Kč, jen 30.000 Kč. Jest ovšem správnou námitka odvolatelova, že nezastupoval manžele K-ovy jen ve sporu s manželky M-ovými, nýbrž i v jiných věcech sporných, trestních i nesporných a pod. a že nelze jeho konečný účet za veškeré tyto práce a výdaje srovnávat pouze s majetkovou hodnotou předmětu sporu, avšak tím nelze ospravedlniti přemrštěné požadavky palmární, které již samy o sobě stačí k závěru, že obviněný využíval neodůvodněným způsobem majetkových poměrů své strany, by si opatřil neoprávněný zisk, který nijak neodpovídal vykonaným pracím a jeho osobní námaze. Svě jednání nemůže obviněný omluviti ani tím, že byl v té době churav, ježto ani nemoc není důvodem ospravedlňujícím nárok na přemrštěnou odměnu. Nesejde ani na tom, že manželé K-ovi nečinili hned námitek proti požadované odměně 70.000 Kč, poněvadž jako lidé práva neznalí (venkovský mlynář) nedovedli sami posouditi skutečnou hodnotu advokátních prací, a jest bezvýznamným i tvrzení odvolatelovo, že by prý při hotovém placení byl přijal peníz daleko menší, čemuž ostatně nenasvědčuje zjištěná skutečnost, že se obviněný zdráhal vydati straně specifikovaný účet a že nesouhlasil ani s jeho úpravou advokátní komorou, nýbrž trval na celé výši pohledávky v dlužním úpise vytčené částkou 69.336 Kč z důvodu, že byla manželky K-ovými uznána. I když se přihlíží k účtu jako k celku, jeví se rovněž neodůvodněným a přemrštěným, poněvadž právě jeho největší položky byly neodůvodněně zvětšeny. Ani úspěšnými výsledky své činnosti nemůže obviněný opodstatniti přemrštěnou odměnu, neboť podle § 9 adv. ř. jest jeho zákonnou povinností, by svou stranu zastupoval horlivě, svědomitě a věrně a vše, čeho je třeba v její prospěch, podnikl v mezích zákona. Stejně neodůvodněnou a přemrštěnou byla odměna 2.797 Kč, požadovaná na Františku S-ovi za sepsání tržové smlouvy o nemovitosti v kupní ceně 13.000 Kč, a jest souhlasiti s názorem v napadeném nálezu kárné rady, že nešlo o smlouvu zvláště obtížnou, nýbrž o smlouvu na venkově běžnou. Již tím, že manželé K-ovi byli nuceni zahájit s obviněným spor o zrušení úmluvy ze dne 8. března 1921 a prohlášení dluhopisu, znějícího na 69.336 Kč za neplatný, dostala se věc na veřejnost a právem usuzuje napadený nálezk kárné rady, že palmární požadavky obviněného vzbudily u stran i soudu dojem nečestného jednání obviněného a byly způsobily podráždění vážnost a důvěru obecnost ve stav advokátní. Jest souhlasiti též s názorem, že obviněný přehnanými nároky na odměnu, prýstícími ze zjištěnosti, překročil přípustné meze též mravními zásadami vytčené a že v obou případech naplňuje jeho jednání podstatu kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu (§ 10 odst. druhý adv. řádu).